

telser i Tusindvis og Kautiønistler i Titusindvis, har det været overmaade sjældent, at nogen Kautiønist har maattet betale for den, han var Kautiønist for, forholdsvis overmaade sjældent. Men endnu langt færre Tilfælde har der været inden for disse Tilfælde, hvor det blev nødvendigt at skride til eksekutiv Retsforfølgning mod Kautiønistlen, at skride til Fogedforretning for at faa ham til at betale det, han var Kautiønist for. Jeg tror rigtignok, at det Tilfælde, at der bliver gjort Eksekution for en Kautiønist, som Manden har paataget sig, i Fællesboet, endogsaa i den Grad, at Fællesboet bliver væsentlig svækket og udtømt derved, er noget, der vel finder Sted her hjemme, det indrømmer jeg, men finder Sted ganske overordentlig sjældent. Jeg skal endelig sige, at jeg ikke kan billige det ærede Medlems Formening om, at Hustruen gennem Overøvrigheden burde kunne kræve mere, end hvad der var fornødent. Det ærede Medlem oplyste jo, som ogsaa er rigtigt, at naar en Mand sulter sin Hustru, kan hun ved Overøvrighedens Hjælp kræve det nødtørftige. Men skulde man gaa det Skridt videre, som det ærede Medlem vilde have, at Hustruen skulde kunne forlange, at Overøvrigheden skulde paalægge Manden at udrede et saadant Beløb til Husholdningens Førelse, som efter Familiens Stand og Vilkaar kunde være passende, saa forekommer det mig rigtignok, at man kommer ind paa, at Overøvrigheden i Tilfælde af Uenighed mellem Ægtefællerne skulde fastsætte, hvilke Husholdningspenge Konen skulde have, og det synes jeg dog var at drive Sagen meget vidt. — Jeg vil altsaa sige, at ud fra det Synspunkt, som jeg har anvendt, forekommer det mig, at det foreliggende Lovforslag er meget tilfredsstillende. Naar man vil lovgive paa et Omraade som dette, som for lange Perioder af mange Menneskers Liv kommer til at gribe stærkt ind i deres Forhold, og man der har Regler, som have været gældende Ret i Hundreder af Aar, og som efterhaanden ere indgroede i Folks Bevidsthed, saa mener jeg, at der er to Hensyn, man har at tage. Det ene Hensyn er virkelig at faa de bestaaende og almindelig anerkendte Ulemper bortfjernede; det andet er ikke at gaa alt for vidt i Retning af at gribe ind i det bestaaende og gøre Forandringer i det tilvante. Gaar man for vidt i denne Retning, udsætter man sig overordentlig let for slet ingen Ting at faa; og netop fordi det forekommer mig, at det at det foreliggende Lovforslag, saaledes

som det er kommet til os fra Landstingets Haand, er et paa alle Punkter godt og klart gennemtænkt Lovforslag, saa har jeg ønsket at udtale min Tilfredshed dermed.

**Svend Høgsbro:** Jeg ønsker blot at berigtige en Fejl, som jeg er bleven opmærksom paa, at jeg gjorde mig skyldig i før i min Kritik af Lovforslaget. Jeg omtalte Bestemmelsen i § 11 2det Stykke om Indskrænkning i Mandens Ret til at give Gaver, som om den kun begrænsede hans Ret til at give Gaveløfter. Jeg oversaa i Øjeblikket og huskede ikke, at der ogsaa staar, at han „ikke maa bortgive“ mere end 5 pCt. Denne Fejl ønsker jeg selv at berigtige; den skyldtes en Reminiscens fra det norske Lovforslag, som jeg i Øjeblikket forvekslede med det her foreliggende.

**Krabbe:** Ogsaa jeg ser saaledes paa det foreliggende Lovforslag, at det, som det er, vil være et prisværdigt Fremskridt. Medens jeg ikke mener, at man derfor skal afholde sig fra at søge at give det en yderligere Forbedring, hvor man finder Grund dertil, mener jeg dog, at Synspunktet for Opstilling af Ændringer maa være det, at det bør være saadanne, mod hvis Beretigelse der ikke kan ventes Indsigelse. Jeg er for saa vidt enig i, hvad den ærede sidste Taler har sagt, men gaar dog ikke saa vidt som han i at fraraade Ændringer. Der er Punkter, som jeg dog egentlig kunde ønske at faa ændrede, hvis det kan ske i Enighed her og i Samstemning med den højtærede Minister, samt under Fornemmelsen af, at saadan Ændring ikke vil lægge Lovforslaget Hindring i Vejen i Landstinget. Jeg indskyder her, at vi skyldte Landstinget megen Anerkendelse for det udmærkede Arbejde, det her har lagt til det fortrinlige Arbejde, som først er udført af Koncipisterne til Lovforslaget. — Af Punkter, som der kunde være Trang til endnu at ændre noget, vil jeg indskrænke mig til at nævne et, som har nogen praktisk Interesse. I et ulykkeligt Ægteskab, hvor Manden er en slet Bestyrer af det fælles Bo — enten fordi han er forfalden eller af andre Grunde —, og hvor han saa bliver erklæret umyndig, har Hustruen jo hidtil foruden sine andre Ulykker haft den, at et fremmed Menneske — det kunde være en, der endogsaa var hende imod — blev sat til at regere Økonomien, saadan at hun da i Virkeligheden kunde komme i lige saa ulykkelige Forhold, som hun var i, inden Manden blev umyndiggjort.